

Voiaj spre noi

Arta fotografei Anca Buzatu

De Gabriela Mocănașu

Despre fotografia Ancăi Buzatu nu se poate scrie decât cu acea grijă cu care intri imaginar într-un templu al timpului. Trebuie să treci ca o umbră, să nu atingi clipa cea repede suspendată în memoria durabilă a universului. Ochiul Ancăi Buzatu surprinde detalii ce scapă privitorului obișnuit cu ansamblul, cu graba întregului. Arhitectura cetății iese mântuită de sub aparatul cu care artista ne amintește de prezentul pe lângă care trecem mult prea agitați pentru a-i culege frumusețea.

O bucurie a monumentalului ce scapă privirii fugare a trecătorului se-nșiruire în imaginile din prezentul vernisaj. Semnătura Ancăi Buzatu se află pe imagini ale orașului prin care trecem zilnic, pe care-l traversăm fără a-l vedea. Un joc de-a v-ați ascuns ne propune artista, un joc care ne bucură și ne amintește câtă frumusețe se află în noi, că doar ochiul frumos privește cu bucurie orice tresărire a firii.

Ne plimbă artista prin urbea noastră dragă și ni se pare că vine din altă parte, că e și nu e a noastră. Să ne lăsăm ghidați de ochiul Ancăi.

Oprim în ușa unei Biserici pentru a căuta rapid un bănuț de-o lumânare, dar uităm să privim așezarea dintre lumi, pragul ce ne separă pe noi (cei ancorați social) de noi-înșine (spiritual). Ieșim liniștiți din lumea tainelor și trecem pe lângă un balcon din alt timp, cu pereții năruți împodobiți de o mică grădină suspendată. Sufletul tresare, nu vede năruirea, ci înflorirea.

De curând a plouat și, vrând să săltăm piciorul peste o baltă din Piața Unirii, ne oprim suspendați privind arhitectura clădirilor oglindită în ochiul de apă. Tresare din nou inima de bucurie și piatra ni-e prietenă. Înălțăm privirea și ne răsare dinainte Dom-ul în plin senin. Lăsăm balta în urmă, ne apropiem de portic și un gargouille răsărit din zid ne rânjește domestic așteptându-și apele. Alături, un zid de poveste, cu ferestre în dezordine asemenea unui tablou din epoca lui Rembrandt, ne rostește povestea facerii lui și timpul din noi îl ascultă cu răbdare. Rămânem cu privirea țintită. Ochiul lunecă spre intrare. Intrăm. Din casa scârilor privim spirala de trepte, uităm de noi, amintiri ce nu sunt ale noastre se-nfiripă amestecând tot ce privirea a surprins de-a lungul timpului ei. Imaginarul se contopește cu realul și ne-ntrebăm ce este realul dacă nu propria percepție a ceea ce fiecare vede și înțelege diferit.

Răsare apoi o imagine din toate epocile – doua bicicliste la promenadă, mamă și fiică, așa pare. Sau două prietene, ori poate noi înșine în ipostaze ale propriului timp. Ieșim din clădire și ne întâmpină un cap de copil ciufulit (cu grijă), un profil de inocență. Alături, o icoană murală cu zidurile crăpate. Culorile au rezistat, binecuvântarea Domnului este întregă. Albastrul se-nchină – cer și pământ laolaltă în sunet de clopote ce răzbat din noi. Într-un colț, o lampă veche ne amintește de aceeași rugăciune ce-a-nsoțit timpul până la noi.

Ieșim din călătorie mântuiți și abia dacă ne dăm seamă că ghidul ne-a purtat dintr-o Biserică într-alta arătându-ne, simultan, splendorile din noi și din afara noastră.

O reală desfătare ne oferă Anca Buzatu prin fotografiile alese pentru această expoziție. În tăcere spune povestea noastră, a fiecăruia, ne amintește că timpul

nici nu există. Frumusețe, răbdare, înțelepciune sunt în noi și așteaptă cumiți să le dea glas ochiul interior, cel uitat.

Un mesaj de la Carmen Matei, artist plastic

Vineri 31.05.2013, eveniment la Palatul Baroc(Muzeul de Arta) din Timisoara.Trei artiste fotograf expun pe simeze lucrari selectate din multele ramase in asteptare pentru o eventuala viitoare expozitie.

Prietenia ce ma leaga de Anca Silvia Buzatu ma provoaca sa transmit si celor care o cunosc mai putin, chemarea de a vizita aceasta expozitie pentru a-i intelege preocuparile in acest domeniu al artelor.

O impatimita a fotografiei, nu se desparte nici o clipa de aparatul cu care surprinde neprevazutul, clipa care nu se mai repeta, lumina si umbra asezata pe un chip, timpul care erodeaza cladiri, strane in biserici, fresce.

Un inginer chimist care pregateste in 'arderile' din suflet emotii noi, impartasindu-ne cautarile sale intr-o lume mare(macro) sau mica(micro) surprinsa de aparatul de fotografiat.

Nu-i mai pot spune fotograf 'amator' caci acest prag a fost deja depasit.